

Kitab Yoel lan Pasamuwan Advent dina Kapitu Laodikia - Nomer Rong Puluh Siji

Jeff Pippenger

2025-12-31

Nomer Selikur

Lan wiwit ing wektu kurban saben dina iku bakal disingkiraké, lan kaèlokan nistha kang ndadèkaké sepi bakal diadegaké, bakal ana sèwu rong atus sangang puluh dina. Daniel 12:11.

Wiiit tanggal 22 Oktober 1844, panganggoné wektu kenabian wis ora manèh dadi panganggoné ramalan sing bener déning wong-wong kang bisa uga kepéngin mbagekaké pangandika kayekten kanthi trep. Mangsa 1290 taun ing ayat kaping sewelas kudu ditrapaké minangka sawijining mangsa simbolis sawisé 1844, lan panganggoné sawisé 1844, utawa sawijining mangsa tanpa unsur-unsur “wektu,” kudu tetep njaga pangerten dhasar bab kayekten, kaya dene wis dimangertèni sadurungé 1844. Angka 1290 nggambaraké sawijining mangsa 30, diterusaké déning 1260. Pangerten sadurungé 1844 yaiku yèn telung puluh taun wiwit 508 nganti 538 nggambaraké sawijining mangsa panyaradan kanggo antikristus wiwit nguwasani saka 538 nganti 1798.

Masa transisi 30 taun iku dados pokok bahasan Paulus ing 2 Tesalonika. Paulus boten nyakup rujukan punapa kemawon dhateng unsur “wektu,” nanging piyambakipun ngenali ciri-ciri kenabian saking paganisme ingkang maringi papan dhateng kepausan sajroning tigang dasa taun punika. Salajengipun, pamaréntahan kepausan punika wiwit. Pangertosan historis, tanpa wonten unsur wekdal punapa kemawon, ngenali transisi saking karajan kaping sekawan ing ramalan Kitab Suci dhateng karajan kaping gangsal, ingkang lajeng dipun susul déning adus getih kepausan ingkang kapisan saking kalih adus getih, mila dados pralambang tumrap transisi saking karajan kaping enem dhateng uni rangkep tiga saking naga, kéwan galak, lan nabi palsu, saha adus getih kepausan ingkang kaping kalih.

Sangang puluh taun panyawisan kang katut dening sawijining mangsa kenabian iku minangka pralambang utama saka prajanjian Allah karo umat pilihan. Pangalihaning kalih kakuwasan sajroning telung puluh taun, kang banjur katut déning 1260 taun panganiaya, cocog karo telung puluh taun panyawisané Kristus, kang banjur katut déning 1260 dina kaslametan. Telung puluh taun panyawisané antikristus iku niru kanthi palsu telung puluh taun panyawisané Kristus. Pungkasaning telung puluh taun iku nandhani salah siji: kaparingan kakuwasané Kristus nalika baptisané, utawa kaparingan kakuwasané antikristus ing taun 538. Kaparingan kakuwasané antikristus asalé saka panyengkuyung ékonomi lan militèr kang asalé saka karajan sadurungé, lan kakuwasan kang kacurakaké marang Kristus asalé saka karajan sadurungé kang wis Panjenengané tinggal telung puluh taun sakdurungé.

Pamisahan ing antarané rong mangsa iku ditandhani déning sawijining pangwènang, lan pamisahan rong mangsa sing dipratélakaké déning Abram lan Paulus iku katitèn lumantar pamejangan prasaja. Ing pambédaan telung puluh tauné Abram lan Paulus, mangsa pasiyapan iku telung puluh taun kang kapisan, kang makili prosès prejanjian, sing maringi kakuwatan marang turuné Abram supaya netepi wangsit bab pangawulan ing Mesir. Patang atus telung puluh taun iku uga nduwèni pambagéan simbolis kang luwih jero, awit manawa ditrapaké kanthi bener, rong atus limalas taun kang kapisan diprakirakaké déning wakilé Allah lan Pringon. Ing bab Yusuf lan rong atus limalas taun kang kapisan, iku Pringon kang becik, lan ing bab Musa lan rong atus limalas taun kang kapindho, iku Pringon kang ala.

Pamisahan iku nandhakaké rong mangsa sing saben-saben dumadi saka patang turunan. Patang turunan kang kapisan bisa ditumpangaké ing dhuwur patang turunan kang kapindho, garis demi garis, lan kanthi mangkono, Yusuf lan Musa, sawijining alfa lan omega kang sipaté kenabian, sesambungan karo Firaun alfa kang becik lan Firaun omega kang ala. Ana pepadhang kang gedhé banget kang bisa dijupuk saka panimbang paralèl iki, nanging aku namung lagi nandhakaké yèn ramalan Abram bab turunan kapapat iku ngenali loro saksi tumrap patang turunan sajroning 430 taun. Gambaran rangkep saka patang turunan iku kapanggih ana ing silsilah Purwaning Dumadi papat lan lima. Nalika kita nimbang Kain lan Set minangka wiwitaning dhaptar garis getih, kita nemokaké yèn ana wolung turunan saka Set nganti Nuh, lan yèn nalika dipérang ing tengah, ana gambaran rong mangsa sing saben-saben dumadi saka patang turunan. Iki kaakoni ing garis wolung turunan, becik saka Set uga saka Kain.

Silsilah-silsilah ing pasal papat lan lima kaudhar kanthi pungkasaning garis keturunan, yaiku Nuh. Nuh iku pralambang prajanjiané Allah karo manungsa, kaya kang kagambar déning pelangi. Abram iku pralambang prajanjiané Allah karo sawijining umat pilihan, kaya kang kagambar déning sunat. Loro prajanjian iku tansah kaiket bebarengan, lan Purwaning Dumadi sewelas, ing papan kita nemu menara Babel sawisé banjir Nuh, iku papan silsilah kang nuntun marang Abram diaturake. Ing pethikan iku cacahé sepuluh turun-temurun, dudu wolu. Ing pethikan kang nuntun marang Abram lan pethikan kang nuntun marang Nuh, prajanjian Nuh lan prajanjian Abraham kaudharake.

Ing perangan saka pasal kaping sewelas sing ngrembug sawijining bangsa pilihan, kita manggih manawa rong generasi ing antarané iku kebak pepadhang kang gedhé.

Lan Éber urip telung puluh papat taun, banjur nglairaké Péleg; lan sawisé Éber nglairaké Péleg, uripé isih patang atus telung puluh taun, sarta nglairaké anak-anak lanang lan wadon. Lan Péleg urip telung puluh taun, banjur nglairaké Réhu. Purwaning Dumadi 11:16–19.

Sebutan tumrap Eber iku minangka sebutan kapisan saka tembung Ibrani sing ing pungkasané katetepaké minangka tembung Ibrani “Hebrew.” Ing silsilah sawijining bangsa pilihan, salah siji saka sepuluh turunane dijenengi Hebrew, yaiku jeneng kang bakal dadi sebutan kanggo bangsa pilihan mau. Ing telung ayat, Eber lan Peleg digunakaké kanggo

nandhani pambédan saka bangsa Ibrani pilihan. Eber tegesé “nyabrang” utawa “wong kang nyabrang” lan dadi oyod saka tembung “Hebrew.” Abram iku sawijining pralambang tumrap wong-wong kang nyabrang saka Babil menyang Tanah Prajanjian. “Peleg” tegesé “pamisahan” utawa “pecah,” kaya kasebut ing Purwaning Dumadi 10:25, ing ngendi kita diparingi katrangan yèn ing jamané Peleg “bumi kabagi.”

Eber lan Peleg makili sawijining pamérangan profètis tumrap wong-wong kang kepéngin mbagi tembung kayektèn kanthi bener. Silsilah Nuh ngasilaké rong garis cacah wolung, kang makili loro rangkaian saka patang turunan, kaya dene 430 taun ing Mesir. Silsilah ing Purwaning Dumadi pasal sewelas katuduhaké déning cacah sepuluh, dudu wolung, amarga iku silsilah umat pilihan. Umat pilihan iku kabagi dadi rong golongan cacah lima, mangkono salaras karo pasemon bab sepuluh prawan, yaiku pasemon bab umat prajanjiané Gusti Allah.

Ing silsilah bangsa pilihan iku, jeneng Peleg lan kaleksanané ing sajarah nggambarake sawijining pamisahan antarane rong golongan, yaiku para prawan wicaksana lan para prawan bodho, pas ing titik sajarah Kitab Suci nalika bumi kapecah ing menara Babel. Ing daftar sing cacahé sepuluh, Peleg iku nomer lima, awit iku minangka tengahé sepuluh. Eber, wong Ibrani, sing dilambangaké déning Abram, nggambarake sawijining prawan bodho sing nyabrang lan dadi prawan wicaksana, nalika rong golongan iku kapisah déning panguwuh ing tengah wengi. Eber, wong Ibrani pisanan miturut jeneng, nggambarake Abram, wong Ibrani pisanan miturut prejanjian. Nalika Gusti nimbali Abram metu saka Babil, iku nglambangaké piweling panguwuh tengah wengi, yaiku pangukuhané malaékat kapindho, sing nimbali para priya lan wanita metu saka Babil.

Pasemon bab sepuluh prawan iku dipratandhakaké déning Eber lan Peleg, kang makili sawijining panggilan supaya metu, pas sadurungé garis pamisahé Peleg nutup lawanging mangsa sih-rahmat. Ing sesambetan nubuatan, Eber urip 430 taun sawisé Peleg, sing banjur urip 30 taun. Langkah kapisan saka prejanjian telu-lapisé Abram dipratandhakaké déning Eber lan Peleg. Abram, kaya déné Eber lan Peleg, minangka garis pamisah ing antarané rong golongan. Tambahané Paulus marang nubuatané Abram iku padha karo tambahané Peleg marang nubuatané Eber. Eber mratelakaké 400 taun, nanging Peleg nemtokaké 430 taun. Mulané, Peleg makili Paulus, lan tambahan 30 tauné Paulus marang 400 taun iku, lan paladosané Paulus yaiku kanggo ngenali Peleg ing nubuatan Kitab Suci. “Peleg” ing nubuatan Kitab Suci kang diidentifikasi déning Paulus iku makili pamisahaning bangsa saka harfiah dadi rohani.

Saka Sem nganti Peleg ana limang turunane, lan saka Rue nganti Abram uga ana limang.

Panjenengané banjur ngandika marang Abram, “Ngertia kanthi temenan, yèn turunira bakal dadi wong manca ana ing sawijining tanah kang dudu duwèké dhéwé, lan bakal ngabdi marang wong-wong ing kono; sarta wong-wong mau bakal nandhangsaraké turunira patang atus taun.” Purwaning Dumadi 15:13.

Saiki janji-janji iku wis diparingaké marang Abraham lan marang turuné. Panjenengané ora ngandika, “Lan marang turun-turuningmu,” kaya déné marang akèh wong; nanging

kaya marang siji, “Lan marang turunmu,” yaiku Kristus. Lan iki kang dakwedharaké: prajanjian kang wis disahaké luwih dhisik déning Allah ana ing Kristus, ora bisa dibatalaké déning angger-anggering Toret kang teka patang atus telung puluh taun sawisé, saéngga janji iku dadi tanpa guna. Amarga manawa warisan iku asalé saka angger-anggering Toret, iku dudu saka janji manèh; nanging Allah wis maringi iku marang Abraham lumantar janji. Galatia 3:16–18.

Umur Telung Puluh Taun

Gusti Yesus yuswanipun tigang dasa taun nalika Panjenenganipun miwiti paladosanipun.

Lan Gusti Yésus piyambak wiwit umur kira-kira telung puluh taun, lan miturut panemune wong akèh Panjenengané iku putrané Yusuf, yaiku putrané Heli. Lukas 3:23.

Yusuf wiwit ngabdi marang Firaun ana ing Mesir nalika umuré telung puluh taun.

Lan Yusuf umur telung puluh taun nalika ngadeg ana ing ngarsané Firaun, raja Mesir. Lan Yusuf banjur metu saka ngarsané Firaun, sarta lumaku ngubengi sakèhé tanah Mesir. Purwaning Dumadi 41:46.

Nabi Yehezkiel umur telung puluh taun nalika miwiti palayanane, lan palayanane lumaku suwene rong puluh loro taun.

Mangkana ing taun kang katelu puluh, ing sasi kaping papat, ing dina kaping lima ing sasi iku, nalika aku ana ing satengahing para tawanan ing pinggir kali Kebar, langit banjur kabuka, lan aku weruh wahyu-wahyu saka Allah. Yehezkiel 1:1.

Yehezkiel ngandhut rujukan-rujukan sajarah ing sajroning tulisanane luwih akèh tinimbang nabi liyané endi waé. Ana telulas rujukan langsung marang tanggal-tanggal sing bisa ditemtokaké kanthi mesthi ing sajroning tulisan-tulisan Yehezkiel, lan tanpa disadhari, para sarjana Alkitab lan para sejarawan negesaké yèn palayanane ngambah rong puluh loro taun, senajan padha ora mangerténi yèn rong puluh loro iku sawijining pralambang tumrap satus patang puluh papat èwu.

Raja Dawud yuswané telung puluh taun nalika wiwit jumeneng nata, lan panjenengané jumeneng nata patang puluh taun lawasé.

Dawud yuswané telung puluh taun nalika wiwit jumeneng ratu, lan anggoné mrentah patang puluh taun. Ing Hebron panjenengané mrentah nguwasani Yehuda pitung taun lan nem sasi; lan ing Yerusalem panjenengané mrentah telung puluh telu taun nguwasani sakèhé Israel lan Yehuda. 2 Samuel 5:4, 5.

Pamréntahané Dawud patang puluh taun iku sawijining angka simbolis, lan mangsa 40 iku padha kaya 430 tauné Abram lan Paulus, amarga 40 taun iku kabagi dadi rong pérangan (7 setengah lan 33 taun). Rong mangsa ing pamréntahané Dawud sing patang puluh taun iku ngandhut têkanan profétis tambahan, amarga ana paseksi Kitab Suci liyané sing nyathet rong mangsa mau dadi pitung taun lan telung puluh telu taun. Apa tegesé tambahan nem sasi ing II Samuel, lan kepriyé 7,5 lan 33 iku padha karo 40? Ana tumpang-tindih nem sasi

sing mesthi makili sawijining kayektèn profètis.

Lan dina-dina nalika Dawud mrentah ing tanah Israèl iku patang puluh taun suwéné: pitung taun panjenengané mrentah ing Hébron, lan telung puluh telu taun panjenengané mrentah ing Yérusalèm. 1 Raja-raja 2:11.

22 iku angka simbolis sing nggambarake pangaubaning Keallahan karo kamanungsan, lan palayanané Ezekiel lumangsung sajroning rong puluh loro taun. Patbelas tauné Yusuf kabagi dadi rong mangsa, saben-saben pitung taun; minggu prejanjiané Kristus kabagi dadi rong mangsa kang padha suwéné, yaiku 1260 dina saben-sabené; lan pamaréntahané Dawud kang patang puluh taun kapérang dadi rong mangsa, kanthi ana simbol tambahan kang nyambungaké loro mangsa mau.

Gusti Yesus iku Sang Nabi, Sang Imam, lan Sang Raja. Ing dina-dina wekasan Panjenengané bakal ngangkat pasamuwané kang menang minangka sawijining panji, lan pasamuwan iku dipratélakaké déning Kristus, Sang nabi, imam, lan raja, kang wus nggabungaké Kadéwané karo manungsa, sing dipratélakaké déning Yéheskèl sang nabi, Yusuf sang imam, lan Dawud sang raja. Papat pralambang iku makili telung wong pinilih ana ing pawon geni sing dipanasaké ping pitu ngluwihi lumrahé, lan banjur katon kang kaping papat, lan Panjenengané kaya Putraning Allah. Sakabèhing jagad dipratélakaké ana ing pésta pangurmatan reca emasé Nebukadnézar, lan kabèh padha ndeleng pasamuwan kang menang, kang kapérang saka sawijining nabi manungsa, sawijining imam manungsa, lan sawijining raja manungsa, kang disantosakaké déning Pribadi Ilahi kang kaping papat.

“Setan wis ndadèkaké jagad iki dadi tawanané. Panjenengané wis ngenalaké sawijining sabat brahala, lan katon kaya-kaya maringi wigati kang gedhé marang iku. Panjenengané wis nyolong pangibadahing jagad Kristen saka Sabaté Gusti marang sabat brahala iki. Jagad iki sujud marang sawijining tradhisi, yaiku pepakon gawéan manungsa. Kaya déné Nebukadnezar ngadegaké reca emasé ing tanah rata Dura, lan kanthi mangkono ngluhuraké awaké dhéwé, mangkono uga Setan ngluhuraké awaké dhéwé lumantar sabat palsu iki, kang kanggo iku panjenengané wis nyolong rerengganing swarga.”
Review and Herald, March 8, 1898.

Angka Papat

Ing tataran profetik, patang puluh iku minangka sepersepuluh saka patang atusé Abram, lan papat iku minangka sepersepuluh saka patang puluh. Saben sipat profetik sing kapanggih ana ing angka papat, kudu selaras karo simbolisme patang puluh, kang sabanjuré kudu selaras karo simbolisme patang atus. Miturut konteksé, papat kerep makili “saindenging jagad,” sawijining pangerten sing wis lumrah, nanging uga makili “sawijining progresi” lan ing sawatara konteks “karusakan sing progresif.”

Sekawan sangkakala kapisan saka pitu sangkakala iku nggambarake karusakaning Roma Kulon kang lumaku saya maju sethithik-sethithik. Roma Wétan ing Konstantinopel pungkasané tumeka ing pasrah marang para Sultan Ottoman papat. Baris demi baris, Roma

Wétan lan Kulon saya buyar lan ambruk sethithik-sethithik sajroning patang mangsa, kang diwakili déning patang sangkakala, nalika ing wektu kang padha uga digulingaké déning Islam saka sangkakala kalima lan kaping nem. Bebarengan, loro garis iku nandhakaké rubuhé Roma sajroning patang turun-tumurun sangkakala, nalika perang kang saya ngrembaka nglawan Islam nuntun marang karusakan pungkasan nalika para sultan papat saka Islam ngrebut kaluhuran panguwasa ngungkuli karajan iku. Sajarahé kulon lan wétan diwiwiti kanthi pamecahan Kakaisaran déning Konstantinus ing taun 330.

Papat sangkakala saka Roma kulon wiwit ing taun 330, lan sangkakala kaping lima lan kaping enem makili kakuwatan sing ngrubuhake Roma wetan, dene Roma wetan uga wiwit ing taun 330. Roma wetan lan Roma kulon padha-padha nyumbang marang pakaryan ngasta kakuwatan kepausan munggah ing dhamparing bumi ing taun 538, mulane loro garis, yaiku kulon lan wetan, dadi pralambang tumrap loro sunguning Amerika Serikat, kang ngasta kakuwatan kepausan bali menyang dhampar ing wektu undhang-undhang Minggu. Roma kulon iku pralambang saka pamaréntahan gréjawi sajroning sesambungan kenabian, lan Roma wetan iku pralambang saka pamaréntahan nagari.

Ing sajroning sajarah ambruké Roma kulon lan wétan, sajarah Roma kapausan dipratélakaké. Diwiwiti saka gréja para murid, kang dipralambangaké déning Éfesus, telung gréja kang kapisan nuntun marang gréja kaping papat, yaiku kapausan wiwit taun 538 nganti 1798. Ing Wahyu telulas, kapausan diidentifikasi minangka kang mrentah sajroning patang puluh loro sasi, sawisé tatu patiné ing taun 1798 mari nalika angger-angger Minggu. “Wektu ora ana manèh” sawisé taun 1844, mula patang puluh loro sasi iku minangka pralambang saka mangsa panganiaya wiwit angger-angger Minggu nganti Mikhaèl jumeneng. Para pelopor mangertèni yèn gréja-gréja, segel-segel, lan slomprèt-slomprèt iku makili telung garis sajarah kang lumaku jejajar siji lan sijiné. Numpangsaraké paseksèn nabi bab Roma kulon ing ndhuwur garis Roma wétan lan garis Roma kapausan iku dudu sawijining penerapan kenabian kang digunakaké déning para Millerit, nanging tèknik iku ora mbantah siji waé saka pangerten-pangerten baku sing wis ditetepaké déning wong-wong mau.

Baris demi baris, patang kalasangka kang kapisan kudu ditumpangaké marang sajarah kang diwakili déning kalasangka kalima lan kalasangka kaping enem, banjur marang garis telung pasamuwan kang kapisan sing nuntun marang mangsa panganiaya kapausan kang diwakili déning pasamuwan kaping papat. Patang kalasangka ana ing garis kang kapisan, patang sultan ana ing garis kang kapindho, lan patang pasamuwan ana ing garis kang katelu. Cacah “papat” nggambaraké jagad kabèh, nanging uga nggambaraké karusakan kang lumaku saya maju tumrap salah siji saka kuwasa sipil utawa agama. Apa sing diwakili déning iku ditemtokaké déning konteks.

Nalika hukum Minggu dileksanakaké, kakuwasan kapapaan dipulihaké. Ing kaping pisan nalika kapapaan diparingi kakuwasan, ana mangsa panyiyapan sajrone telung puluh taun. Ing patang pasamuwan kapisan, pasamuwan kaping papat iku kapapaan, lan pasamuwan kapisan yaiku para murid, kang dilambangaké minangka Epesus. Telung generasi kapisan

pasamuwan Kristen nuntun marang pasamuwan kaping papat, yaiku Tiatira, kang dilambangaké déning Izebel. Nalika tekan Tiatira, ing taun 538, sawijining hukum Minggu ditetepaké ing Konsili Orleans, mangkono nandhani hukum Minggu ing Amerika Sarékat, nalika tatu pati taun 1798 waras.

Sajarah wiwit taun 1798 nganti hukum Minggu ing Amerika Serikat dipralambangaké déning papat pasamuwan kang kapisan. Pasamuwan kaping papat, yaiku Tiatira, iku hukum Minggu, lan panganiaya kapapaan kang ngetutaké iku. Pasamuwan kapisan, yaiku Éfesus, pasamuwan kang wis kelangan katresnané kang wiwitan, tekan pungkasané ing panutuping karusakan maju patang tataran, yaiku ing hukum Minggu Tiatira. Generasi kang nuntun menyang hukum Minggu Tiatira iku generasi katelu saka Pergamus. Tiatira nglambangaké hukum Minggu nganti tumekaning tutuping mangsa sih-rahmat, lan Pergamus nglambangaké kompromi generasi katelu kang nyiyapaké dalan tumrap Tiatira. Generasi katelu saka Pergamus, lan kompromi kang dilambangaké déning iku, kapisan kaleksanan ing jaman Konstantinus, kang netepaké hukum Minggu kang sepisanan banget ing taun 321. Amerika Serikat miwiti minangka cempé saka Éfesus, nanging nalika negara iku ngasta Tiatira bali ing dhampar, negara iku ngandika kaya naga.

Karusakan Amerika Sarékat sing lumaku saya maju digambarake déning patang pasamuwan kapisan ing Wahyu. Karusakan sing lumaku saya maju saka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci dumadi sajroning patang turunan sing nuntun marang hukum Minggu, ing kono kéwan bumi ngucap kaya naga. Turunan pungkasan iku digambarake déning naga, yaiku kéwan mèlèt, kaya ing Taman Éden, lan marga saka iku, Yohanes Pembaptis lan Yésus padha nyebut turunan pungkasan Israèl kuna, “turunan ula beludhak.”

Turahing kang kaping papat lan pungkasan iku yaiku “turahing pilihan” sing nggambarake wong satus patang puluh papat ewu, utawa pasangane, yaiku turahing ular beludak. Golongan siji wis mbentuk citra Kristus, dene golongan sijiné citra kéwan mau—ula. Turahing ular beludak iku katetepake kanthi cetha, kaping papat, ing Sabdaning Allah. Kontèks ing saben rujukan iku béda-béda.

Nanging nalika panjenengané weruh akèh wong Farisi lan Saduki padha teka menyang bapusané, panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau, Hé turunan ula beludhak, sapa kang wis ngélingaké kowé supaya mlayu saka bebendu kang bakal rawuh? Matius 3:7.

Manawi “turuné ula bedhudhak” namung minangka sawetawis tembung panyenyamah tumrap sapasang golongan wong kang boten dipunremeni déning Yohanes, mila boten wonten punapa-punapa ingkang prelu kapangandikakakén bab tetembungan punika. Nanging saben tembung ing salebeting Sabdaning Allah punika suci, mila Yohanes saèstu maringi sawijining sesebutan tartamtu dhateng wong Saduki lan Farisi. Sesebutan punika kawejangaken kanthi sipat kenabian déning konteks perangan punika ing papan tetembungan punika kaandharaken. Ing perangan punika Yohanes kauningakakén minangka ngleksanani paladosanipun, lajeng wong Saduki lan Farisi lumebet ing cariyos punika. Ing

ayat-ayat wiwitan Yohanes kauningakakén minangka “swara ing ara-ara samun” kagunganipun Yesaya.

Ing jaman iku Yohanes Pembaptis rawuh, martakaké ana ing ara-ara samun Yudéa, lan ngandika, Padha mratobata: awit Kratoning Swarga wis cedhak.

Amarga panjenengané iku wong kang wus kapratelakaké déning nabi Ésaia, kang ngandika,

Ana swaraning wong siji kang sesambat ana ing ara-ara samun, Padhekna dalané Pangéran, lencengna dalan-dalané.

Lan Yohanes iku ngagem sandhangan saka wulu unta, lan sabuk kulit ngubengi bangkekane; lan panganane yaiku walang lan madu ara-ara.

Sakbanjure wong-wong saka Yerusalem, lan sakèhé Yudéa, sarta sakèhé wewengkon ing saubengé Yordan padha metu sowan marang Panjenengané, lan padha kabaptis déning Panjenengané ana ing Yordan, kanthi ngakoni dosa-dosané. Nanging nalika Panjenengané weruh akèh wong Farisi lan Saduki padha teka marang baprismané, Panjenengané ngandika marang wong-wong mau: Hé, turuné ula beludhak, sapa kang wis ngélingaké kowé supaya bisa mlayu saka bebendu kang bakal teka? Matius 3:2–7.

Generasi pungkasan Israel kuna diparingi sebutan minangka “turunan ula bedhudhak” déning sawijining nabi sing miyos saka ara-ara samun. Yohanes iku nabi sing netepi kalungguhan minangka utusané Malakhi kang nyawisaké dalan tumrap Sang Utusaning Prajanjian, sing uga dadi swara ing ara-ara samun kaya kang dipratélakaké déning Yesaya.

Manawa kita nggatekake “godhong” minangka sawijining pralambang, kita nemokake manawa iku nggambarake “pangakon.” Rujukan kang kapisan ana ing Adam lan Hawa, kang nutupi kaluputane nganggo godhong anjir. Sadurunge, dheweke wus ngagem sandhangan pepadhang, sandhangan kabeneran, nanging nalika iku wis sirna, dheweke banjur nyadari yen dheweke wuda. Wong-wong Laodikia uga mangkono, kang ngira manawa kabeh kang perlu ditindakake mung ndhelik ana ing balik “godhong-godhong pangakon,” lan kabeh bakal becik wae. Sabanjure ing pethikan iku, Yohanes kanthi langsung ngandika nentang wong-wong Yahudi Laodikia kang ngendelake garis turuné Abraham supaya kaslametan dipikolehi, amarga anggepan gumedhene kuwi mung godhong-godhong pangakon kang tanpa isi. Sandhanganing wong nggambarake sapa sejatine dheweke.

Wit-witan iku pralambanging manungsa lan karajan-karajan, lan woh, pang, wiji, lemah, banyu, oyod lan mesthi waé godhong kabèh makili pralambang-pralambang kenabian tartamtu dhéwé-dhéwé, nanging saben kayektèn kasebut gegandhèngan karo pralambang-pralambang liyané sing katuduhaké ana ing manéka garis ramalan kang migunakaké pralambang-pralambang kenabian sing mbanjung sawijining “wit.” Mesthi waé, pralambang kenabian kang kapisan saka sawijining wit yaiku yèn iku makili sawijining ujian urip-utawa-pati.

Pesenipun Yohanes kawewakaké déning sandhangan ingkang dipunagem, lan panganan ingkang dipunpangan. Panganan nabi, kados manna ing wiwitaning Israel kuna, utawi Roti saking Swarga ing wekasan; kedah dipunpangan. Panganan punika nglambangaké pesen ujian nabi ingkang kedah dipunpangan, amargi punika dagingipun Kristus lan rahipun. Sandhangan ingkang dipunagem Yohanes lan panganan ingkang dipunpangan nedahaké pesen punika, lan utusan ingkang nyawisaké dalan kagem Kristus. Yohanes dados pralambang utusan pungkasan ingkang nyawisaké dalan kagem Kristus, inggih punika Utusaning Prajanjian ingkang dumadakan rawuh dhateng Padalemanipun nalika angger-angger Minggu. Nalika punika kalampahan, para prawan bodho, ingkang ugi kalebet wong Laodikia lan alang-alang, nglambangaké generasi kaping sekawan ing wekasan saking tiyang-tiyang ingkang ngakeni bilih piyambakipun punika umat prajanjian Abraham ingkang sah, kados makatên ugi para Farisi lan Saduki, ing jaman nalika Yohanes medal saking ara-ara samun.

Yohanes ngagem rambut unta, sabuk kulit kang kalebu gegandhèngan kaya piranti kanggo gandhèng, kaya kang diduwèni kéwan tetanen bebarengan karo pikulan. Panjenengané mangan, lan mulané pesenipun iku bab walang, sawijining pralambang utama tumrap Islam ing Kitab Suci, lan Panjenengané nyampur pesenipun bab Islam mau karo madu.

Lan kulawarga Israèl maringi jeneng barang iku Manna; lan rupane kaya wiji ketumbar, putih; lan rasane kaya roti tipis kang digawé nganggo madu. Pangentasan 16:31.

Manna iku pralambang Sabdaning Allah, lan rasane kaya madu, kang déning para nabi ditegesi minangka rasa saka pawarta kang dipralambangaké kaya dipangan déning wong-wong mau. Yohanes nggawa pawarta Islam kaya kang dipralambangaké déning walang, lan sabuk saka kulit unta sarta rambut unta. Walang lan unta iku loro-loroné minangka pralambang Islam. Pawarta Islam iku katlèsihan karo pepadhanging Sabdaning Allah kang dipralambangaké minangka “madu.”

Yonatan banjur ngandika, “Bapak kawula sampun ndadosaken nagari punika keganggu; sumangga pirsanana, kadospundi mripat kawula dados padhang, awit kawula namung ngraosaken sekedhik madu punika.” 1 Samuel 14:29.

Yokanan ora mung makili sawijining pesen Islam, nanging dheweke rawuh saka ara-ara samun, kaya Elia; lan Yokanan ora mangan madu, nanging madu alas, awit dheweke, kaya uga Sang Kristus, ora dilatih ing lembaga-lembaga jaman iku kang nduwèni madu pesené dhéwé, kang diwakili déning raginé para Farisi lan Saduki. Yokanan mangan madu saka ara-ara samun, awit dheweke dilatih déning Sang Roh Suci ing sanjabané lembaga-lembaga agama ing jamane. Sabuk khas ing jaman iku ngemu sawijining mekanisme engsel, kang dienggo wong kanggo ngiket sandhangané saka wulu unta. Engsel iku makili Yokanan, kang dadi titik pamalikan saka papan suci kadonyan marang papan suci kaswargan.

“Nabi Yohanes iku pranala pangiket antarané loro masa pangayoman. Minangka wakilé Allah, panjenengané tampil kanggo nuduhaké sesambungan antarané angger-anggering Toret lan para nabi karo masa pangayoman Kristen. Panjenengané iku pepadhang kang

luwih cilik, kang bakal katut déning Pepadhang kang luwih gedhé. Pamawasé Yohanes dipadhangi déning Roh Suci, supaya panjenengané bisa madhangi bangsane; nanging ora ana pepadhang liyané sing tau madhangi utawa bakal madhangi manungsa kang wus tiba kanthi cetha kaya pepadhang kang mancar saka piwulang lan tuladhaé Gusti Yesus. Kristus lan pakaryan misi Panjenengané mung kasumurupan kanthi samar minangka pralambang ana ing kurban-kurban kang kawungkus ing wewayangan. Malah Yohanes dhéwé durung ngretèni kanthi sampurna bab urip langgeng ing tembé, kang tanpa pati, lumantar Sang Juru Slamet.” The Desire of Ages, 220.

Busana engsel Yohanes dipunwedharaken pas ing titik pambaptisanipun Kristus piyambak, ingkang dados titik balik, kados ingkang dipralambangaken déning papan panggenan Yohanes maringi baptisan. Papan punika dipunwastani Bethabara, tegesipun “panyabrangan prau,” lan punika piyambak papan ing ngendi Israel jaman kuna mlebet ing Tanah Prajanjian nalika medal saking ara-ara samun, kados dene ingkang sampun katindakaken déning Yohanes.

Mesthi waé, gerakaning wong satus patang puluh papat ewu iku kang diwakili déning Yohanes, nanging kita namung nedahaké yèn nalika Gusti Yesus kabaptis, iku generasi kang déning Panjenengané lan Yohanes sinebut “generasi ula beludhak.” Gusti Yesus rawuh kanggo ngluhuraké angger-anggering Allah ing Sepuluh Préntah, lan Panjenengané nuwuhaké saben tembung ing Kitab Suci, mula nalika Panjenengané nyebut generasi pungkasaning Israèl kuna minangka generasi ula beludhak, Panjenengané temtu sumurup kanthi sampurna yèn pepakon kapindho nandhani paukuman kang lagi kalaksanani ana ing generasi katelu lan kaping papat.

Turunan kaping telu lan kaping papat nggambarake sawijining paukuman sing lumaku saya maju lan pungkasané rampung ana ing turunan kaping papat, yaiku turunan para ula beludhak. Baptisané Kristus minangka pralambang tumrap 9/11. Turunan Advent Hari Ketujuh Laodikia wis ana ing turunan pungkasané wiwit wektu iku. Pesené Yohanes marang para Farisi lan Saduki iku yaiku pesen Laodikia.

Nanging nalika panjenengane weruh akeh wong Farisi lan Saduki teka marang baptisané, panjenengane ngandika marang wong-wong mau,

Heh turunane ula beludhak, sapa kang wis maringi pepéling marang kowé supaya padha mlayu ngedohi bebenduning Allah kang bakal rawuh?

Mulane metokna woh-wohan kang pantes tumrap pamratobat; lan aja padha gumunggung ing batinira kanthi pangucap: Abraham iku rama kawula.

awit Aku pitutur marang kowé, yèn Allah kuwasa ngedegaké anak-anak kanggo Abraham saka watu-watu iki.

Lan saiki uga kapak wus dipasang ing oyod wit-witan; mulane saben wit kang ora metokake woh becik bakal ditegor lan diuncalake menyang geni. Aku satemene mbaptis kowe nganggo banyu tumuju marang pamratobat; nanging Panjenengane kang rawuh

sawisé aku iku luwih kuwasa tinimbang aku, dene nggawa kasut-É waé aku ora pantes; Panjenengane bakal mbaptis kowe nganggo Roh Suci lan geni. Tangan-É nyekel tampi, lan Panjenengane bakal ngresiki lantaine panggilingan-É nganti resik temenan, sarta bakal nglumpukake gandum-É menyang lumbung; nanging damen iku bakal diobong-É nganggo geni kang ora bisa dipateni.

Banjur Gusti Yésus rawuh saka Galiléa menyang Yordan marang Yokanan, supaya kabaptis déning panjenengané. Matius 3:7-13.

Gusti Yesus rawuh saka Galilea, kang nglambangaké sawijining titik balik sing selaras karo engsel sabuk Yohanes, lan makna Bethabara. Pakaryané Yohanes kanggo nyawisaké dalan, ing wektu iku wus malih dadi pakaryané Sang Kristus kanggo netepaké prajanjian. Telung puluh taun panyawisan wus rampung lan telung taun satengah sadurungé lan sawisé salib banjur kawiwitan.

Pesené Yohanes minangka pepènget bab bebendu sing bakal rawuh nalika karusakan Yerusalem, sawijining karusakan kang uga nglambangaké wekasaning donya lan pitung pageblug pungkasan. Pesen pepènget iku katetepaké ana ing sajroning konteks Islam, lan diwartakaké déning sawijining wong sing ora mung ngebaki utusané Malakhi kang nyawisaké dalan, lan swarané Yesaya ing ara-ara samun, nanging uga pesené Élia, awit sandhangané Yohanes sajajar karo sandhangané Élia, kaya déné pesené Yohanes uga sajajar karo pesené Élia.

Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau, “Priyagung kaya apa wong sing teka nemoni kowé, lan ngandharaké tembung-tembung iku marang kowé?” Wong-wong mau banjur mangsuli panjenengané, “Panjenengané iku wong kang wuluné akèh, lan sabuking kulit kaiket ing lambungé.” Panjenengané banjur ngandika, “Iku Élia, wong Tisbi.” 2 Kings 1:7, 8.

Manawi wong-wong iku takon bab Yokanan, lan dudu bab Élia, “wong iku punapa warnanipun?” mesthi bakal diparingi wangsulan, “wong kang wuluné akèh, lan pinggangé kaiket sabuk kulit.” Kabèh pelayanan Yokanan sajroning nem sasi iku kagambarake ana ing pérangan ayat ing ngendi generasi pungkasan lan kaping papat kasebut kanthi cetha lan ditegesi. Pesen Laodikia marang wong-wong iku kanthi langsung nyerang pangakon minangka umat prejanjiané Allah; pesen iku ngélingaké wong-wong mau bab bebendu kang bakal teka, kaya kang dilambangaké déning kapak kang nyabet oyod-oyod wit-witan. Pesen iku uga ngemot yèn Kristus bakal ngrampungaké proses pangujian kang diwiwiti déning Yokanan. Ing salajengipun, ing Injil Matius, Gusti Yésus uga nyebut wong-wong Yahudi “generasi ula beludhak,” lan Panjenengané nerusaké pamikiran saka témané Yokanan bab wit kang ditegor, sarta nerangaké sebabipun.

Apa ta wit iku gawea becik, lan wohé becik; utawa wit iku gawea bosok, lan wohé bosok; sabab wit iku katitik saka wohé. Hé, turunane ula bedhudhak, kapriye kowé, déné kowé ala, bisa ngucap perkara-perkara kang becik? awit saka lubèré ati cangkem iku matur. Wong becik saka bandhane ati kang becik ngedohaké prakara-prakara kang becik; lan

wong ala saka bandhane ati kang ala ngedohaké prakara-prakara kang ala. Nanging Aku pitutur marang kowé, yèn saben tembung tanpa guna kang diucapaké manungsa, bab iku bakal dipertanggungjawabaké ing dina pangadilan. Awit saka tembungmu kowé bakal kabeneraké, lan saka tembungmu kowé bakal kaukum. Matius 12:33–37.

Miturut pepakon kapindho, dina pangadilan iku dumunung ana ing turuning kapapat. Pangadilan iku dhedhasar marang pesen sing kita ucapake, lan pesen mau metu saka ati kita. Pesen sing kita ucapake iku kang nandhani apa kita kalebu “turun pilihan” miturut Petrus, utawa “turun ula beludhak.” Kaloro golongan iku kawehakaké ing pungkasaning sawijining proses pangujian nalika Kristus, kaya wong sing nyaponi rereged, ngresiki lantaine. Kaya dene lenga ing pasemon bab sepuluh prawan, pesen iku dilambangaké salah siji déning ati kang ala utawa ati kang becik. Pawartosé Kristus nambahaké manawa turun ula beludhak iki, yaiku turuning kapapat lan pungkasan—nggolèki pratandha, lan siji-sijiné pratandha sing bakal kaparingaké marang wong-wong mau yaiku pratandhané Yunus.

Banjur ana sawatara ahli Toret lan wong-wong Farisi padha mangsuli, pangucapé, “Guru, kawula sami ngersakaken mirsani pratandha saking Paduka.” Nanging Panjenengané mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Turun kang ala lan laku jina iki ngupaya pratandha; nanging ora bakal kaparingi pratandha apa-apa kajaba pratandhané nabi Yunus: Awit kaya Yunus wus telung dina telung bengi ana ing weteng iwak gedhé; mangkono uga Putraning Manungsa bakal telung dina telung bengi ana ing telenging bumi. Wong-wong Niniwe bakal padha tangi ing pangadilan bebarengan karo turun iki, lan bakal ngukum iku: amarga wong-wong mau padha mratobat marga saka piwulangé Yunus; lan lah, ing kéné ana sing ngungkuli Yunus. Ratuning kidul bakal tangi ing pangadilan bebarengan karo turun iki, lan bakal ngukum iku: awit panjenengané rawuh saka pucuking bumi kanggo ngrungokaké kawicaksanané Suléman; lan lah, ing kéné ana sing ngungkuli Suléman.” Matius 12:38–42.

Kristus nyebut wong-wong Yahudi minangka turunane ula beludhak, lan Panjenengane migunakaké pepindhan-pepindhan pangadilan kayata pawartos Yunus lan pawartos kawicaksanané Suléman. Gusti Yesus, lumantar konteks lan kanthi ana loro seksi, lagi nandhakaké manawa turunane ula beludhak iku generasi kaping papat, amarga ing generasi kaping papat iku pangadilan kalampahan.

Satus patang puluh papat ewu iku panji, utawa pratandhaing dina-dina pungkasan, kaya déné angger-anggering Allah lan dina Sabat. Pratandha Yunus iku pratandhaning patangen, kang tumrap wong Yahudi ing jaman Kristus yaiku baptisané, nalika Sang Roh Suci tumedhak, kaawakaké minangka manuk dara. Yunus tegesé “dara.” Yunus, Yohanes Sang Panyingskap, Daniel, Yusuf, lan Lazarus nglambangaké satus patang puluh papat ewu, kang katangèkaké manèh saka kaanan mati ana ing dalan sajroning telung dina setengah. Ing titi mangsa iku wong-wong mau kudu ngalih saka Laodikia marang Filadelfia, mangkono dadi kang kaping wolu, kang asalé saka pitu. Yunus nglambangaké baptisan, amarga dhèwèké dibuwang menyang banyu lan kanthi pralambang mati nalika dipangan déning iwak gedhé. Sawisé kuwi dhèwèké katangèkaké manèh, kaya déné Yohanes nalika diangkat metu saka

lenga nggodhok, lan kaya déné Daniel nalika diangkat metu saka guwaning singa, lan kaya déné Yusuf nalika diangkat metu saka luwangan, uga kaya Lazarus, mujijat panyegelan ing jaman Kristus. Wong Yahudi ora bisa mirsani pratandha Yunus, kaya kang kaawakaké déning patangené Kristus, luwih cetha tinimbang Adventisme mirsani pratandha 9/11, yaiku pratandha Yunus.

Kita bakal nerusaké bab-bab iki ing artikel sabanjuré.

“Bebendu pepéling sing saiki arep kaparingaké marang umat Allah, marang wong-wong sing cedhak lan sing adoh, iku yaiku pekabarane malaékat katelu. Lan wong-wong sing ngupaya mangertèni pekabarane iki ora bakal dituntun déning Gusti kanggo ngetrapaké Sabda kanthi cara sing bakal ngrusak dhasar lan nyirnakaké pilar-pilaring iman sing wis ndadèkaké Adventis Dina Kapitu dadi kaya saiki. Kabeneran-kabeneran sing wis kababar manut urutané, nalika kita maju ing sadawaning garis ramalan sing kawedharaké ana ing Sabdaning Allah, iku kabeneran, kabeneran suci, kabeneran langgeng nganti dina iki. Wong-wong sing biyèn wis ngliwati lemah pengalaman kita langkah demi langkah ing sajarah pengalaman kita, mirsani ranté kabeneran ing ramalan-ramalan, wus kaparingi siyaga kanggo nampani lan manut saben sorot pepadhang. Wong-wong iku padha ndedonga, pasa, nliti, lan nggolèki kabeneran kaya nggolèki bandha kang kasimpen, lan kita padha mangerti manawa Roh Suci mulang lan nuntun kita. Akeh téyori diajukaké, kang katon kaya ngemu kabeneran, nanging campur aduk karo Kitab Suci sing disalahtegesi lan disalahgunakaké, nganti nuntun marang kasalahan-kasalahan sing mbebayani. Kita temenan sumurup kepriyé saben pokok kabeneran diteguhaké, lan cap dipasang ana ing dhèwèké déning Roh Suci Allah. Lan ing saindhenging wektu ana swara-swara kang keprungu, ‘Iki kabeneran,’ ‘Aku nduwèni kabeneran; melua aku.’ Nanging pepéling padha rawuh, ‘Aja sira padha mèlu wong-wong mau. Aku ora ngutus wong-wong mau, nanging wong-wong mau padha mlayu.’ (Delengen Yérémiya 23:21.)”

“Tuntunan-tuntunaning Gusti katandhani kanthi cetha, lan wahyu-wahyuning Panjenengané ngenani apa kang dadi kayektèn iku nggumunaké banget. Titik demi titik diteguhaké déning Pangéran Allahing swarga. Apa kang nalika semana dadi kayektèn, iku uga dadi kayektèn ing dina iki. Nanging swara-swara iku ora leren keprungu—‘Iki kayektèn. Aku nduwèni pepadhang anyar.’ Nanging pepadhang-pepadhang anyar iki ing garis-garis kenabian kabuktèn ana ing panyalajengan panganggoné Sabda lan nggawé umaté Allah keblasuk tanpa jangkar kang bisa nyekel wong-wong mau. Manawa para siswa Sabda gelem nampani kayektèn-kayektèn kang wis dicethakaké déning Allah ana ing tuntunan-tuntunan marang umaté, lan ngrebuti kayektèn-kayektèn iki, nyerna, sarta ngetrapaké ing uripé kang nyata, wong-wong mau mesthi dadi saluran-saluran pepadhang kang urip. Nanging wong-wong kang wis masrahaké awaké kanggo nyinau téyori-téyori anyar, nduwèni campuran kayektèn lan kasalahan kang kagandhèng dadi siji, lan sawisé nyoba ndadèkaké prekara-prekara iki katon pinunjul, wis mbuktèkaké yèn wong-wong mau ora madhang taperé saka mesbèh ilahi, lan taper mau wis mati ing pepeteng.” Selected Messages, buku 2, 103, 104.